

Nekaj izkušenj iz dela v inštitutu za kriminologijo

dr. Katja Vodopivec

Oktober 1964 je poteklo deset let, odkar je inštitut za kriminologijo pri pravni fakulteti v Ljubljani začel svoje delo. V tem času je končal 13 raziskav, od katerih jih je objavil 10. Poleg tega je opravljal še vrsto drugih del.

V okviru tega prispevka se želim omejiti le na raziskovalno delo inštituta. Toda to ne s prikazovanjem delovnih rezultatov. Zdi se mi namreč pomembnejše ob dosedanem načinu dela odpreti in nakazati nekatere probleme, ki terjajo morda neko preorientacijo v bodočem delu inštituta.

Vsebinski problemi

Izmed 13 raziskav, ki so bile v tem času dokončane, lahko štejemo za teoretična raziskovalna dela zlasti šest raziskav¹, za raziskovalna dela s prvenstveno aplikativno vsebino pa sedem raziskav.² Pri delitvi opravljenih raziskav v ti dve skupini imam v mislih, da se prve ukvarjajo na področju kriminologije

¹ Kriminalna politika in njene tendence v socialistični družbi.

Življenjske razmere delinkventne mladine. Problemi povrata.

Socialne, psihološke in zdravstvene značilnosti delinkventnih in nedelinkventnih alkoholikov.

Kriminaliteta telesnih poškodb na območju občine Slovenska Bistrica.

Povratništvo v kazenskem in upravno-kazenskem pravu.

² Selekcija obsojenk za odprti kazenski popoljševalni dom na Igu.

Analiza sodnih ukrepov, izrečenih zoper psihično abnormne storilce kaznivih dejanj na območju okrožnega in okrajnega sodišča v Ljubljani v letih 1957—1960.

Oddaja mladoletnikov v tujo družino ali v zavod.

Kriminalna prevencija in osnovnošolski otroci.

Grupiranje obsojencev v kazenskih popoljševalnih zavodih.

Sodna odmera kazni v SR Sloveniji.

Vloga svetov, pristojnih za notranje zadeve, pri prevenciji kaznivih dejanj zoper družbeno in zasebno premoženje v Sloveniji.

predvsem z vprašanji etiologije kriminalitete in s problemi teoretičnih posplošitev, medtem ko so druge namenjene zlasti preverjanju praktičnega dela ali pa operativnemu načrtovanju. S tega vidika lahko ocenimo delo inštituta v preteklem obdobju kot nekoliko močnejše usmerjeno v aplikativno plat.

Vprašanje je, ali je takšna delitev raziskovalnega dela, zlasti tistega, ki naj bi se imenovalo znanstveno raziskovalno delo, sploh upravičena. Dr. B. Janković je mnenja, da nas poudarjanje aplikativne vrednosti znanstvenega raziskovalnega dela vrača v dobo alkimistov, da je zahteva po praktični uporabnosti znanstvenih raziskovalnih del prej ovira kot spodbuda znanstvenemu razvoju, in končno, da sta tako imenovana fundamentalni in praktični aspekt pri znanstvenem delu med seboj nerazdružljivo povezana in drug od drugega odvisna.³ To mnenje je, teoretično vzeto, pravilno in bi ga morali načelno sprejeti vsaj tisti, ki delamo v raziskovalnih institucijah univerz in fakultet. Toda vsakdanje življenje in delo v teh institucijah imata tudi svojo praktično plat.

Zdi se mi namreč, da fundamentalno pomembni zaključki nastajajo počasi, iz niza drobnih opazovanj na videz nepomembnih dejstev. Fundamentalno pomembni zaključki so rezultat dela generacij, postopnega osveščanja ljudi o neznatnih stvareh, sinteze diametralno nasprotnih stališč, kar le včasih, ob steku srečnih okoliščin, pomeni preskok iz kvantitete v kvaliteto.

V državi, kot je naša, to je v državi brez posebne znanstvene tradicije, bi bilo pač močno pretenciozno, če bi skušali začeti kar pri vrhu. Kajti tisto raziskovalno delo, kateremu bi lahko upravičeno rekli znanstveno raziskovalno delo, ni niti enostavno niti še ni znanstveno zato, ker smo ga s tem nazivom opremili. Vse dotlej, dokler bomo imeli v Jugoslaviji tako ogromno število znanstvenih

³ Dr. B. D. Janković: Zapostavljeno znanstveno delo na univerzah, Politika, 12. januar 1964.

raziskovalnih nalog ob tako skopi in neodgovorni uporabi znanstvene dokumentacije, bomo s svojim raziskovalnim prizadevanjem le izjemoma prestopili prag servisne dejavnosti. (Kot »servisno« dejavnost razumem deloma tudi tisto, ki naj služi za oporo pedagoškemu delu). Kdaj se bodo naša raziskovalna prizadevanja prelila v znanost, kdaj bodo znanstveno spoznanje v osnovi (v fundamentu) omajala in ga s tem dvignila na bistveno višjo raven, je predvsem vprašanje bodočnosti in mnogo manj sedanosti. Zato mislim, da bi tudi raziskave, ki sem jih na našem področju štela med teoretično raziskovalna dela, težko že kar sedaj nazvali za raziskove fundamentalnega pomena. Pač pa bodo nemara nekoč tovrstne raziskave skupaj s tako imenovanimi aplikativnimi lahko služile za oporo novim, kvalitativno drugačnim znanstvenim posplošitvam.

Drugo je seveda vprašanje, ali imajo raziskave, ki jih v tem primeru imenujemo teoretične, praktično vrednost, in obratno, ali morejo tudi aplikativne raziskave prispevati k teoretičnim posplošitvam. Prepričana sem, da je oboje možno in da je to za nas resničnost, ki jo je treba zavestno upoštevati.

Poleg tega tudi ne gre zanemarjati dejstva, da so si morale raziskovalne institucije v naših razmerah šele pridobiti podporo javnosti in ob pomoči javnega mnenja tudi finančna sredstva. Zato so morale raziskovalne institucije vsaj v začetku prepričati javnost, da so rezultati njihovega dela tudi praktično uporabljivi.

Toda če raziskovalna institucija obstoji že nekaj časa, če ima za seboj nekaj dobrih in slabih izkušenj pri delu in večjo množino zbranega gradiva, potem pride verjetno do neke stopnje, ko si mora predložiti obračun o opravljenem delu. Vztrajati samo pri natančnem zbiranju razdrobljenega gradiva v nedogled, brez osveženega obračuna, ne more biti dovoljeno za institucijo, ki spada v sklop tako imenovanih znanstvenih ustanov. In po desetih letih, menimo, smo dolžni položiti takšen obračun.

1. Vsaka od omenjenih 13 raziskav vsebuje nekatere parcialne ugotovitve. Vse te ugotovitve bi bilo treba zbrati, sistematično urediti, medsebojno uskladiti in primerjati z ugotovitvami, ki so v istem obdobju nastale na področju drugih, zlasti sorodnih ved, doma in po svetu. Osnovno vprašanje je, katera od ugotovitev je mogoče teoretično splošiti, na katera od spoznavnih področij in s kakšnimi omejitvami.

2. Iz tega bi se izluščil inventar problemov, ki ostajajo sporni, diskutabilni in hipotetični. Kajti več ali manj vsaka od raziskav s področja družbenih ved odpira nove

hipoteze, ki bi jih bilo treba posebej verificirati.

3. Ob proučevanju posameznih problemov smo naleteli na področja, ki v kriminologiji sploh še niso obdelana, saj je to še mlada veda. Obdelava nekaterih od teh področij pa ne bi mogla imeti neposredne aplikativne vrednosti. Kot primer naj navedem, da zavzema skoraj polovica piscev iz najrazličnejših dežel in družbenih sistemov stališče, da kriminologija ni samostojna veda, marveč le posebna veja sociologije. Kljub temu pa pojav kriminalitete, razen nekaterih izjem, skoraj ni predmet samostojnih historično-socioloških raziskav.

4. Hkrati s teoretičnim posploševanjem nastajajo novi pojmi, nastaja nova terminologija, ki terja ustrezne definicije. Vprašanje terminologije, oblikovanje in opredeljevanje pojmov so pojavi, ki spremljajo razvoj vsake znanosti in ki bi jim bilo treba občasno posvetiti več pozornosti, kot jo pri nas posvečamo tej zvrsti kulture.

Kljub temu, da sem se zaustavila le pri majhnem izboru problemov, se mi zdi, da je bilo mogoče z njimi osvetliti položaj, pred katerim se je znašla raziskovalna ustanova nekako po desetih letih raziskovalnega dela. To je položaj, ki terja za nekaj časa močno preusmeritev dejavnosti na teoretična raziskovalna področja. Zdi se mi, da ob dosedanjem razpravljanju o nalogah raziskovalnega dela pri nas nismo posvečali dovolj pozornosti razvojnim mejnikom raziskovalnih institucij samih.

Metodološki problemi

1.

Metodologija raziskovalnega dela na področju družbenih ved še zdaleč ni izdelan pripomoček, ki bi se mu bilo mogoče le priučiti in ga uporabljati kot delovno orodje. Če pravi Goričar, da so sociološke raziskave šibke zlasti v fazi načrtovanja in v analitični fazi⁴, potem to ne velja le za raziskave, ki jih opravljamo na ožjem območju Slovenije, marveč več ali manj za raziskave s področja družbenih ved nasploh, doma in v tujini. Vsaj za področje kriminologije je to nesporno dejstvo. Hkrati s tem pa je treba upoštevati, da na področju družbenih dogajanj nikoli ne bo mogoče posebnih raziskovalnih metod in pripomočkov avtomatično prenašati iz kraja v kraj, ne da bi jih prilagajali specifičnostim opazovalcev in opazoval-

⁴ Dr. Jože Goričar: Teorija in empirija — Problemi sociologije, Naši razgledi 1963/24.

nih enot, še manj pa je možna avtomatična aplikacija istih raziskovalnih metod na vsebinsko različna raziskovalna področja.

Kljub temu se mi zdi, da bodo napor, usmerjeni v razvijanje metodologije raziskovalnega dela na področju družbenih ved, postali slej ko prej ključno vprašanje njihovega napredka sploh. Materialistična dialektika nam daje za raziskovalno delo izhodiščne osnove. S kakšnimi sredstvi pa bomo raziskovali sedanost zato, da bi lahko bolj pripravljeni in osveščeni stopali v prihodnost, je posebno vprašanje, je vprašanje tankovestnega tehtanja in izbiranja najbolj ustreznih delovnih metod za vsak posamezen problem. Neustrezna metoda nas namreč kaj lahko pripelje do napačnih rezultatov in do napačnih pričakovanj.

Teoretično vzeto bi morala najbrž več ali manj vsaka raziskava s področja družbenih ved imeti dva dela. Shematično bi v prvi del spadale naslednje teme:

1. opredelitev raziskovalne teme in njene omejitve;
2. dokumentacija vseh dosegljivih ugotovitev o tej temi doma in v tujini, hipoteze;
3. dokumentacija o doslej uporabljenih metodah za takšne ali podobne raziskovalne teme;
4. inventar na opazovalnem področju razpoložljivega gradiva;
5. predlagana raziskovalna metoda z utemeljitvijo;
6. pilotni preizkus raziskovalne metode z rezultati;
7. dokončni predlog za raziskovanje z vsemi potrebnimi instrumenti;
8. predlagani obseg opazovanja oziroma izbor vzorca;
9. načrt za organizacijo opazovanja;
10. načrt za obdelavo in analizo gradiva;
11. finančni načrt.

Drugi del raziskave pa naj bi vseboval morebitna nujna odstopanja od načrta z obrazložitvijo, obdelavo gradiva z ugotovitvami, primerjavo ugotovitev z ugotovitvami iz dokumentacije in morebitne nove hipoteze.

Pri tem se mi zdi, da je izdelava prvega dela raziskovalne naloge težavnejša, odgovornejša in zamudnejša od izdelave drugega dela, pa čeprav bi na videz, po obsegu pismenega gradiva, mogel biti prvi del manj obsežen od drugega.

Če je novi način financiranja pomenil za razvoj raziskovalnega dela nasploh neko stimulacijo, potem je imel po drugi strani nehoti za posledico popolno zanemarjanje celotne prve faze raziskovalnega dela. Raziskovalne institucije so morale dobiti plačnike za teme, ki bodo imele takšno ali drugačno uporabno vrednost, ne da bi vedele, po kakšni poti bodo

mogle doseči kakršnokoli vrednost sploh in še manj določeno uporabno vrednost. Takšno delo pa more imeti, če bi hoteli vztrajati pri njem, zelo usodne posledice.

Najblažja in najmanj nevarna posledica je ta, da se raziskovalna institucija ne drži obljubljenega programa, ker se med delom izkaže, da se ga zares ne more držati. Mnogo nevarnejša posledica pa lahko nastane, če skuša raziskovalna skupina po vsej sili ustreči željam financerjev s tem, da zaradi objektivnih težav, ki se jih sicer zaveda, iz preskromnega in ne dovolj preverjenega gradiva izvaja preveč daljnosežne zaključke. Dokler bo pri nas znanstvena kritika na tako nizki ravni, kot je, bo to vselej mogoče. Takšna praksa pa bi mogla, če bi jo neovirano gojili skozi daljši čas, preiti v navado, ki niti najmanj ne bi bila združljiva z moralnimi in etičnimi načeli odgovornih raziskovalcev. Že sicer je, ob še tako skrbnem varovanju moralnih in etičnih načel, za interpretacijo ugotovitev na področju družbenih dogajanj težko reči, kdaj so čisto pozitivistične, kdaj so obogatene z znanstveno erudicijo, kdaj pa imajo prizvok čisto navadne špekulacije. To odkrije po navadi šele prihodnost, medtem ko se od aplikativnih raziskav pričakuje neposredna uporabnost. Zato na tem področju ne bodo izključena tudi kaj bridka razočaranja nad delom tako imenovanih znanstvenih raziskovalnih institucij.

Če skušamo s tega vidika oceniti preteklo delo inštituta za kriminologijo, potem moramo reči, da smo se špekulacijam večinoma izogibali s previdnejšimi formulacijami zaključkov. Toda treba je priznati, da prve faze dela vse do zadnjega časa skoraj nismo opravljali. Zato pa je bila tudi druga faza dela šibkejša, kot bi mogla biti, če bi se problematike metodološkega pristopa lotili v vsej razsežnosti in globini. Nепrestano pa smo čutili, da pri raziskovalnem delu odstopamo od svojih lastnih programov. Kajti programirali smo mimogrede zato, da smo za raziskave dobili denar in smo lahko živeli. Sámó programiranje smo skušali doslej finančno realizirati le v enem primeru in še v tem primeru smo ga preračunali na prekratek rok. To pa so izkušnje, ki jih v bodoče ne bi smeli ponavljati. Hkrati so to izkušnje, ki bi morale najti odziv v načinu financiranja raziskovalnih del nasploh.

2.

Raziskovalna institucija, ki pripada področju pravnih ved, je neredko pozvana, da daje mnenja k osnutkom zakonov, uredb in pravilnikov. Že zdavnaj je ugotovljeno, da zakonodajna dejavnost s pretežnim delom dočil utrjuje obstoječe ekonomske in druž-

bene odnose ter da skuša z manjšim delom svojih določil ekonomske in družbene odnose pospeševati v določeno razvojno smer. S tem v zvezi pa je dokaj anahronistično, da zakonodajna dejavnost opira svoje ugotovitve o stvarnosti predvsem na pravno primerjalno metodo, na individualne vtise in izkušnje, na zdravo pamet in morebitne intuicije posameznikov ali zakonodajnih teles. Pri takšnem načinu dela vztrajajo zakonodajni organi kljub napredku znanstvene raziskovalne dejavnosti. In pri takšnem načinu dela sodelujejo, žal, tudi raziskovalne institucije s svojimi mnenji in predlogi.

Zdi se mi, da bo slej ko prej treba opreti zakonodajno dejavnost na sistematično ugotavljanje dejstev in na eksperiment, če bomo hoteli, da bo zajela stvarnost in odrazila možnosti. Takšna kot je danes, metodološko ni ustrezna, da ne rečem, spričo razvoja ostalih znanosti, primitivna, ne samo pri nas, marveč, z redkimi izjemami, povsod po svetu.

Za vsem tem pa tiči utrjen sistem dela v zakonodaji, ki tudi raziskovalni instituciji onemogoča kaj bistveno širši delovni razmah. Kajti roki, v katerih naj bi raziskovalne institucije dale svoje pripombe in predloge, ne dopuščajo nobenih raziskovanj, kaj šele eksperimentiranja, ki je tudi na področju družbenih ved možno. Edino, kar imajo na razpolago, je nekaj več zbranega in analitično obdelanega gradiva, ki ga je tu pa tam mogoče uporabiti tudi v ta namen, če slučajno ustreza, in boljše poznanje tujih pozitivnih in negativnih izkušenj. Zaradi takšne, same po sebi vsebinsko borne in le relativne prednosti te institucije tudi dajejo mnenja in predloge, čeprav se zavedajo, da bi lahko dajale mnogo boljše in bolj dokumentirane, če bi jim za to bila dana resnična možnost.

Sicer je naloga raziskovalne institucije, da izsleduje probleme, ki bi jih bilo treba zakonodajno urediti, vendar ima sama, v okviru svoje dejavnosti in brez posebne podpore zakonodajnih organov, le zelo omejene možnosti za izvajanje eksperimenta (npr. na širokem področju preizkušanja novih kazenskih sankcij). Izven tako ugotovljenih problemov pa ostaja še vendarle široko področje drugih, ki jih želi zakonodajalec na novo urediti, pa vanje raziskovalna institucija ne more pravočasno dobiti vpogleda.

3.

V sklop pravnih znanosti spada tudi pravnoprimerjalna raziskovalna dejavnost. Kot študentka in tudi pozneje sem večkrat slišala govoriti o velikih ljudeh, pravnih komparativistih, ki sem jih sama pri sebi enačila z univerzalisti. Saj kaj drugega ne bi

mogli biti, če poznajo pravne ureditve mnogih dežel, te pa naj bi bile odsev notranjega življenje teh dežel. Toda ko sem potem skušala najti razlago naše zakonodaje v obsežnih delih tujih avtorjev, me je to vselej nemalo razočaralo. Kajti za ustrezno tolmačenje zakonodajnih norm in sistemov še zdaleč ne zadošča okvirno poznanje družbenega sistema. Odločilno vlogo pri tem imajo namreč: stopnja ekonomskega razvoja, stopnja osveščenosti ljudi, konkretni odnosi med ljudmi, stvarna vloga sodstva in vsakokratni stopnji družbenega razvoja in konkretne možnosti za realizacijo ukrepov. Saj je celo za našo državo res, da imajo sicer teoretično utemeljene postavke drugačno upravičenost na primer v Sloveniji kot v Črni gori. Zato bi morale pravnoprimerjalne študije izhajati iz temeljitega poznanja analiz o ekonomskih in socioloških razmerah posameznih dežel. To pa skoraj ne more biti delo enega samega človeka.

V inštitutu za kriminologijo smo s pravnoprimerjalnimi študijami začeli pozneje kot z drugimi vrstami raziskav. Za to delo se nam je doslej posrečilo zainteresirati predvsem pravnike, ki po svoji dodatni usmeritvi niso bili sociološko formirani. Takšna formacija sodelavcev za to področje pa bo v bodoče ena izmed nujnih obveznosti inštituta, ki se ukvarja z delom družbene patologije.

Posredovanje ugotovitev

Na področju družbenih ved je prišlo pri nas v navado, posredovati metodologijo dela in rezultate raziskav naročnikom in extenso. V prvi fazi razvoja raziskovalne institucije je to verjetno upravičeno in razumljivo. Treba je pokazati metodološki instrumentarij, s katerim institucija razpolaga, treba je dokumentirati vložene napore in ne nazadnje, naročniku je treba dati nazoren obračun o vloženi finančnih sredstvih.

Po desetih letih dela in po trinajstih raziskovalnih delih takšni cilji ne bi smeli biti več vodilo za obsežnost predloženega elaborata. Kajti ugotovitve, ki jih je treba obrazložiti na 500 in več straneh, skrivajo v sebi mnogo več nevarnosti, kot bi mogli presoditi na prvi pogled. Gre za negotovosti, ki jih zasledimo najprej pri opredelitvi predmeta raziskave, nato pri tolmačenju izbire delovne metode, izbire opazovane mase in končno pri razlagi rezultatov samih. To pa vodi do nepreciznih izražanj, do neizprosnih ponavljanj in končno tudi do zamegljenih ugotovitev.

Velikih, pomembnih resnic je pravzaprav zelo malo. V bistvu pa so tako logične,

da postanejo s tem preproste in lahko umljive. Vprašanje je le, ali bo ob času, ko je ugotovitev nastala, naletela na odziv pri ljudeh, ki dotlej o njej niso mogli razmišljati. Toda to je vprašanje o načinu prepričevanja, ki ne spada v raziskavo, marveč mora raziskavi slediti. V bistvu tudi z drobnimi resnicami in ugotovitvami ne bi smelo biti drugače.

Razen tega ne moremo mimo dejstva, da se raziskave tudi na področju družbenih ved vse bolj množijo in da bo treba gospodarno upoštevati tudi čas bralcev. Če tega ne bodo storili raziskovalci sami, bodo to storili dokumentaristi, sicer dosti bolj odločno, toda mnogo manj precizno.

Oseбно mi obsežni in fizično težki elaborati zbujaajo prej odpor kot spoštovanje. Bojim se, da nisem edini bralec, ki ga prevevajo podobni občutki. Aplikativna moč takšnih elaboratov pa postane lahko spričo takega psihološkega učinka kar najmanjša.

Obsežnejši elaborati ostajajo seveda v nekaterih izjemnih primerih izhod v sili. Pri tem mislim zlasti na zbornike, ki jih sestavi

več delovnih ekip, z različnih vidikov, na isto temo. Izjemoma narekuje obsežnejši elaborat tudi raziskovalno delo, ki sioni na novi, dotlej v take namene še ne uporabljeni metodi in želi to metodo predložiti znanstveni kritiki v potrditev ali odklonitev. To bo, žal, postalo aktualno šele tedaj, ko bo znanstvena kritika pri nas res obstajala.

Eno izmed delovnih področij, ki jim je inštitut za kriminologijo doslej posvečal premalo pozornosti, pa je sistematična popularizacija ugotovitev v poljudni obliki, zlasti tistih ugotovitev, ki bi morale odločilneje vplivati na prakso. To smo sodelavci inštituta sicer uresničevali z osebnim sodelovanjem v različnih družbenih organizmih, s sodelovanjem in organiziranjem seminarjev in predavanj, z občasno napisanimi članki, ne pa z lastno, v ta namen prirejeno publicistiko.

Elaborati, ki jih izdelujemo po naročilu financerjev, v ta namen večinoma niso neposredno uporabni. Za potrebe prakse bi jih bilo treba temeljito prekrojiti, deloma pa tudi izpopolniti. Finančna sredstva za takšno dejavnost, ki terja dodaten delovni čas, pa za sedaj niso nikjer predvidena.

Some Experiences in the Work of the Institute of Criminology

by Katja Vodopivec, Ll. D.

The Institute of Criminology has been working at the Faculty of Law in Ljubljana for ten years. During this time it has completed 13 research studies.¹ Taking into account the actual work, we are faced with certain problems open to discussion and demanding a reconsideration of the direction of future projects.

1 Criminal Policy and its Tendencies in Socialist Society,
Problems of Recidive,
Social, Psychological, and Health Characteristics of Delinquent and Non-delinquent Alcoholics,

Assaults and Battery in the District of Slovenska Bisrica,

Recidivism in the Penal and Penal-administrative Law,

Living Conditions of Delinquent Youth,
Selection of Women for an Open Reformatory,

Analysis of Measures against Psychically Abnormal Offenders,

Juveniles in Foster Families and in Institutions,

Criminal Prevention and Primary School Children,

Grouping of Convicts,

Sentencing in the Socialist Republic of Slovenia,

Role of Councils for Internal Affairs in Prevention of Crimes against Social and Private Property in Slovenia.

1. Basic Problems

In a country like ours, that is, a country without special scientific tradition, it was necessary to start research work in the field of criminology by investigating small partial problems. Research projects dealing with such problems have revealed some partial findings. All these findings should be, after a certain period, gathered, systematically analyzed, mutually related and compared with findings of the same period in the field of other, related sciences in this country and abroad. The crucial question in such work is, however, which findings could be theoretically generalized, to what fields of knowledge they could refer, and what should be their limitations.

In the course of this work, a series of problems arose, presenting certain hypotheses which demand additional verification.

Although many authorities do not consider criminology an independent science but only a branch of sociology, the phenomenon of criminality has so far hardly ever been the subject of special historico-sociological studies.

New notions and new terminology demanding adequate definitions arise at the same time.

The situation in which an institute finds itself after a ten-year period of work on partial theoretical and practical problems demands therefore a new orientation for a certain time towards research problems with an emphasis on theory.

2. Methodological Problems

1. The methodology of research work is becoming one of the chief problems in the development of the social sciences. An improper method could lead to incorrect result and to false expectations. Each research project should, therefore, include two phases: first, a detailed plan of the research project and, second, the actual execution of the project. The project must comprise — besides a proved instrumentary and a chosen sample of units under research — a carefully compiled documentation of the previous findings on the same theme and of the methods employed. In the analysis of the second part, special attention should be paid to the comparison of the findings reached with those selected from the documentation. Only in this way, can it be determined whether the project has revealed any new findings or has merely confirmed the previous ones. Hitherto, we have not paid enough attention to the first phase of a research project.

2. A research institution connected with legal sciences is often asked to give its views on various projected laws. The legislative working methods, however, are still — as far as facts relating to reality are concerned — based on comparative law methods, on individual impressions and experiences, on common sense and occasionally on the intuition of individuals or legislative

bodies. Thus, the research institutions although asked for their suggestions in relation to projected laws have no opportunity to study the new problems or to carry out any relevant experiments beforehand. The legislative bodies should so organize their methods of work as to make the best use of the help of the research institutions.

3. The work of the Institute in the field of comparative law must be directed more towards a thorough knowledge of economic and sociological conditions as reflected in the legislation of different countries. Without an understanding of these conditions the comparative law studies are bound to remain too superficial.

3. Presentation of Results

The publishing of research studies in full detail is becoming a certain problem in the field of social sciences. Findings that have to be interpreted in 500 and more pages hide many a danger. There may be uncertainty as to the definition of the research subject, uncertainty as to the interpretation of the working method chosen, as to the choice of the sample, and, finally, as to the interpretation of the findings themselves. This often leads to inaccurate formulations, to repetitions, and, finally, to vague presentation of findings. Also, there is a large increase in research studies in the field of social sciences and it will be necessary to economise on readers' time.

Finally, special attention should be paid to systematic popularization of findings. This refers, above all, to those findings which ought to have a decisive practical influence.